

#1 THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

DĪNS KUNCS

NĀVĒJOŠAIS
TĪRA ADRENALĪNA SPRĀDZIENS!
IEROCIS

**DĪNS
KUNCS**
**NĀVĒJOŠAIS
IEROCIS**

**DEAN
KOONTZ**

**THE SILENT
CORNER**

**DĪNS
KUNCS**

**NĀVĒJOŠAIS
IEROCIS**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ku 397

Copyright © 2017 by Dean Koontz

Dīna Kunca romāna "Nāvējošais ierocis"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojis Jāzezs Springovičs
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Graphic Compressor/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-958-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

VELĪTS GERDAI. TU MANI UZJUNDĪ

*Civilizācijas ievērojamākās progresa izpausmes... gandrīz vienmēr
sagrauj sabiedrību, kurā tās radušās.*

ALFRĒDS NORTS VAITHEDS

*Raugos no augšas tajā lapseņu pūznī vai bišu stropā... un esmu
liecinieks tam, kā tās uzklāj vasku un gatavo medu, un brūvē indi,
un rīstās no sēra.*

TOMASS KĀRLAILS, SARTOR RESARTUS («PARŠŪTAIS DRĒBNIEKS»)

Pirmā daļa

UZJUNDĪ MANI

1

Džeina Hoka pamodās vēsajā tumsā un labu brīdi nespēja atminēties, kādā apdzīvotā vietā atradusi naktsmājas, lai gan, kā vienmēr, atradās divguļamā gultā un zem spilvena, uz kura būtu dusējusi pārinieka galva, ja vien viņa nebūtu ceļojusi viena, gulēja pistole. Dīzeļmotoru rūkoņa un kravas auto riepu švirkstoņa atgādināja, ka viņa atrodas motelī pie starppavalstu maģistrāles un ka pienākusi... pirmdienā.

Gaišzaļais digitālais mirgotājs modinātājpuļksteņi apliecināja netikamo, bet nebūt ne neparasto faktu, ka bija četri piecpadsmit no rīta; pārāk agrs, lai būtu izdevies nosnausties astoņas stundas, bet pārāk vēls, lai cerētu, ka izdosies atkal aizmigt.

Viņa palika gultā, prātojot par zaudēto. Viņa bija apņēmusies vairs nedomāt par rūgto pagātņi. Tiesa, Džeina tai neveltīja tik daudz laika kā iepriekš, un tas jau būtu liels pluss, ja vien viņa nebūtu pievērsusies tam, ka vēl varēja zaudēt.

Paķērusi drēbes un pistoli, Džeina devās uz vannas istabu, aizvēra durvis un nobloķēja rokturi, izmantojot taisnas atzveltnes krēslu, ko pēc ierašanās viesnīcā iepriekšējā vakarā bija atnesusi no guļamistabas.

Par moteļa apkopēju līmeni liecināja stūrī virs izlietnes zirkneķļa saauštāis mākslas darbs, kura stari un šķērseniskie pavedieni stiepās vairāk nekā rokas garumā. Pirms gulētiešanas vienpadsmitos vakarā vienīgais tiklā sagūstītais laupījums bija naktstauriņš, kas centās atbrīvoties. Nakts gaitā no tauriņa bija atlikusi tikai čaula, tukšais ķermenis caurspīdīgs, spārnu samts izputējis, tie izskatījās trausli un ieplīsuši. Treknais zir-

neklis tagad uzraudzīja sudrabaino zvīneņu pārīti, liesāku ķērienu, bet gan jau tīmekļa kautuvē gadsies vēl kāds kumosīņš.

No ārpuses nākdama, apsardzes sistēmas lampas gaisma zeltīja vannas istabas paceļamā lodziņa matēto stiklu; lodziņš bija tik mazs, ka pat bērns nespētu ierāpties. Krīzes situācijā lodziņa izmēri neļautu viņai izkļūt laukā.

Džeina uzlika pistoli uz klozetpoda vāka un iegāja dušā, viņa aizkaru neaizvilkdama ciet. Ūdens bija karstāks nekā divzvaigžņu viesnīcīnā sagaidāms, tas aizskaloja muskuļos un kaulos iesūkušos gurdumu, bet sieviete neļāvās strūklām tik ilgi, cik gribētos.

2

Viņas plecu uzkabē bija pistoles maksts ar pagriežamu konektoru, maciņu rezerves aptverei un plecu siksnas no zamšādas. Ierocis bija iekārts tieši zem kreisās rokas, dziļi padusē, kas nodrošināja ideālu slēptuvi zem īpaša piegriezuma sporta jakām.

Papildus rezerves aptverei, kas bija piesprādzēta uzkabēi, vēl piecas aptveres atradās jakas kabatās, tātad viņai bija līdzī četrdesmit patronas, pistolē ielādētās ieskaitot.

Varētu gadīties, ka pat četrdesmit būtu pa maz. Viņai vairs nebija atbalsta, nekādas grupas furgonā aiz stūra, kas steigtu palīgā, ja viss saietu grīstē. Ar to pagaidām, ja ne vispār, rēķināties nevarēja. Iespējas apbruņoties nebeidzamai kaujai nebija. Džeina negrasījās pārvērtēt nedz savas prasmes, nedz izturību.

Viņa iznesa abas somas laukā, kur stāvvietā gaidīja *Ford Escape*, pacēla bagāžas nodalījuma vāku, iekrāva somas un aizslēdza automašīnu.

Varētu spriest, ka uz saules, kas vēl nebija uzaususi, noticis kāds uzliesmojums vai pat vairāki. Pamaļē rietošais spoži sudrabainais mēness atstaroja tik spilgtu gaismu, ka krāteru kontūras saplūda ar tā virsmu. Mēness vairs neatgādināja cietu objektu, bet atveri naksnīgajās debesīs, no tās plūda svešāda visuma tīrā, draudīgā gaisma.

Moteļa birojā bija jāatdod numuriņa atslēga. Viesu reģistrācijas birojā sēdēja skūtgalvis ar kazbārdiņu. Viņš apjautājās, vai viss bijis kārtībā; varētu iedomāties, ka tas viņu patiešām interesēja. Džeina gandrīz izmeta: "Pēc tik lielas kukaiņu dažā-

dības varētu spriest, ka jūsu viesi ir entomologi.” Taču viņa nevēlējās atstāt par sevi paliekošākas atmiņas nekā tās, ko viņš ieguva, iztēlojoties, kāda viņa izskatītos bez apģērba. Džeina attrauca: – Jā, viss kārtībā, – un izgāja no moteļa.

Reģistrējoties viesnīcā, viņa bija maksājusi skaidrā un izmantojusi vienu no viltotajām vadītāja apliecībām identitātes pierādīšanai. Tātad no viesnīcas bija izgājusi kāda Lūsija Eimsa no Sakramento.

Kaut kādas jau agrajā pavasarī lidojošas vaboles knakšķēdamas atsitās pret apjuntā celiņa gaismekļu metāliskajiem korusiem un, posmainās kājas tricinādamas, raustījās uz betonētās ietves.

Ejot uz blakusesošo ēdnīcu, kas bija daļa no moteļa pakalpojumiem, Džeina pamanīja novērošanas kameras, taču nevienu no tām neuzlūkoja tieši. No novērošanas vairs nekur nevarēja izvairīties.

Vienīgās kameras, kas varētu viņu atmaskot, bija tās, kas atradās lidostās, dzelzceļa stacijās un citos nozīmīgākajos objektos un bija pieslēgtas datoriem ar jaunāko reāllaika sejas atpazīšanas programmatūru. Lidošanas iespējas bija jāatmet. Visur, kur vien vajadzēja nokļūt, Džeina devās ar auto.

Kad viss sākās, viņa bija dabiska blondīne ar gariem matiem. Nu viņa bija pārtapusi par bruneti ar īsiem matiem. Ar tādām izmaiņām sejas atpazīšanas programmatūra nav apmūļojama, ja tiek medīta. Ja vien nebūtu jāizmanto nepārprotama maskēšanās, kas gan varēja piesaistīt nevēlamu uzmanību, viņa nevarēja necik ievērojami izmainīt sejas formu un tās vienīgi viņai raksturīgās aprises, lai izvairītos no automatizētās atpazīšanas.

3

Omlete no trim olām ar sieru, divas bekona šķēles, desiņa, papildu sviests tostermaizei, ceptu kartupeļu salmiņi un kafija apelsīnu sulas vietā. Džeina enerģiju smēlās no proteīniem, bet pārlietu liels ogļūdeņražu daudzums uzdzina kūtrumu un bremsēja smadzenes. Tauku saturs viņu nesatrauca, jo līdz aterosklerozes izpausmēm būtu jānodzīvo vēl divdesmit gadi.

Viesmīle atnesa vēl kafiju. Savus trīsdesmit gadus veca, ar apvītuša zieda skaistumu, pārāk bāla un pārāk tieva, it kā dzīve viņu būtu pamazām malusi un balinājusi. – Esi kaut ko dzirdējusi par Filadelfiju?

– Kas tad nu atkal?

– Kaut kādi trakie ietriekušies ar privātu reaktīvo lidmašīnu tieši blīvā četrjoslu rīta satiksmē. Televīzijā teica, ka droši vien ar pilnu degvielas tvertni. Gandrīz jūdzes garumā visa šoseja liesmās, tur tilts pavisam sagruva, vieglās un kravas mašīnas iet pa gaisu, nelaimīgie cilvēki netiek laukā. Šausmas. Mums virtuvē ir televizors. Bail skatīties. Nelaba dūša metas. Viņi paziņo, ka viņi sava Dieva vārdā tā rikojas, bet viņus taču nelabais dīda. Ko lai tur iesāk?

– Nezinu, – Džeina atteica.

– Nedomāju, ka vispār kāds to zina.

– Es arī tā nedomāju.

Viesmīle atgriezās virtuvē, un Džeina pabeidza brokastis. Ja ziņu dēļ ļautos ēstgribas zudumam, nebūtu ne dienas, kad varētu paēst.

